

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/133/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2624226790
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Grečmal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2624226790.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Grečmal a sudkýň JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Andrey Hadnagyovej, v právnej veci osoby oprávnenej na výživné: A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým bytom C. D. E. XX, zastúpená splnomocnencom: JUDr. Edita Salajková Lehocká, advokátka so sídlom Šaštín – Stráže, Štúrova 1267, proti osobe povinnej platiť výživné: F. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým bytom F. XXX, zastúpený splnomocnencom: JUDr. Ján Pekar, advokát so sídlom Skalica, Potočná 191/39, o zvýšenie vyživovacej povinnosti a o vzájomnom návrhu osoby povinnej platiť výživné o zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní osoby povinnej platiť výživné proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 25Pc/21/2024-179 zo dňa 10.02.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV. a VI. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Senica, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol vzájomný návrh osoby povinnej platiť výživné (ďalej aj „povinný“) o zrušenie vyživovacej povinnosti (I. výrok). Ďalej zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného zo sumy 300,- eur mesačne na sumu 550,- eur mesačne s účinnosťou od 10.09.2024 s tým, že povinný je platiť výživné vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci vopred k rukám oprávnenej (II. výrok). Nedoplatok na výživnom za obdobie od 10.09.2024 do 31.01.2025 v sume 1 174,93 eura uložil povinnému zaplatiť k rukám oprávnenej v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku (III. výrok). Zároveň zmenil rozsudok Okresného súdu Senica č. k. 10P/55/2020-66 zo dňa 27.04.2021 v časti bežného výživného určeného povinnému na oprávnenú (IV. výrok). Vo zvyšku návrh zamietol (V. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (VI. výrok).

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, 2, § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine (ďalej aj „ZoR“) a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti návrhu oprávnenej, pretože mal za preukázané, že oprávnená v školskom roku 2023/2024 začala študovať na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (ďalej aj „PF UK“), ktoré štúdium síce nedokončila, pretože v priebehu 1. ročníka zimného semestra na danej škole ukončila štúdium, následne sa oprávnená rozhodla pre štúdium na Vysokej škole kreatívnej komunikácie v Prahe, ktorá síce nenadväzuje na pôvodne študovaný odbor právo, ktorý bol pre ňu náročnejší, avšak z uvedeného dôvodu nemožno na ľahšej vysokej škole degradovať akékoľvek iné štúdium, pre ktoré sa oprávnená rozhodla študovať, pričom nesúhlas povinného rodiča so štúdiom nie je rozhodujúci pre posúdenie trvania vyživovacej povinnosti. Oprávnenou doložené do spisu sylaby, resp. obsahové náplne študijných predmetov vyhodnotil ako štandardné a porovnateľné s obsahovými náplňami predmetov na inej vysokej škole (berúc do úvahy odlišné predmety štúdia), avšak na povinným poukazované chýbajúce obsahové náplne k predmetom

fashion marketing a komunikace, aktuální tendence ve fashion marketingu a fashion retail považoval za postačujúce oboznámenie sa s obsahovými náplňami študijných predmetom predložených oprávnenou a zároveň sa nestotožnil s tvrdením povinného o neaktívnom prístupe oprávnenej k štúdiu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 7Cdo R/5/2023 zo dňa 27.04.2023, pričom nemal za preukázaný ľahkovážny prístup oprávnenej k štúdiu, ako ani jej neschopnosť vynaložiť určitú mieru úsilia pre dosiahnutie stanoveného študijného cieľa, ktorý ju zaujal, je jej známy predmet štúdia a zaujíma sa o módu aj všeobecne čítaním článkov či sledovaním rôznych svetových podujatí a pokiaľ nepoznala niektoré publikácie predložené povinným, uvedené nemožno hodnotiť za jej ľahkovážny prístup k štúdiu, či tvrdený nereálny záujem o štúdium napr. v oblasti módy povinným, nepovažoval za relevantný, keďže oprávnená je ešte len na začiatku štúdia a nemožno od nej očakávať oboznámenie sa so všetkými publikáciami významnými pre konkrétny odbor. Za nezodpovedné nepovažoval ani plnenie si študijných povinností oprávnenou v skúškovom období zimného semestra, kedy skúšku z jedného predmetu urobila na druhý pokus, čo je priemerný zodpovedný prístup k štúdiu, preto nepovažoval zvýšenie vyživovacej povinnosti v rozpore s dobrými mravmi, keď u oprávnenej nebolo preukázané sústavné zanedbávanie štúdia alebo opakovaná zmena štúdia (poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 10Co/40/2014 zo dňa 07.05.2014). Ďalej v súvislosti s plynulosťou prípravy na budúce povolanie, formu, charakter, obsahové zameranie a dosahovaný stupeň vzdelania, ako aj nadväznosť na predchádzajúce štúdium, prihliadol na rozhodnutia a to Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoP/40/2018, Krajského súdu v Prešove č. k. 24CoP/192/2019 a zároveň poukázal na to, že oprávnená absolvuje 2. ročník I. stupňa bakalárskeho štúdia na zvolenej vysokej škole v odbore, ktorému sa predtým nevenovala, a preto je potrebné akceptovať aktuálne štúdium minimálne v rozsahu so započítaním dĺžky trvania predchádzajúceho štúdia s tým, že vo všeobecnosti je plnoleté dieťa schopné sa samostatne živiť po ukončení II. stupňa vysokej školy. Nezohľadnil argumentáciu povinného o nevhodnom správaní sa oprávnenej voči jeho osobe, pretože podľa prvoinštančného súdu obaja účastníci konania nesú približne rovnaký podiel viny na tom, že spolu nekomunikujú, nestretávajú sa, preto len odmietavý postoj oprávnenej nemožno zohľadniť, ale aj predchádzajúce konanie povinného, ktorý ju nepodporoval v aktuálnom štúdiu a odmieta ho. Považoval síce za nevhodné uverejnenie statusu či nevhodnej fotodokumentácie na sociálnej sieti zo strany oprávnenej, či zablokovanie povinného v diaľkovej komunikácii, ale uvedené nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pričom zverejnením statusov na sociálnej sieti nemožno bez ďalšieho považovať za zneváženie osoby povinného v rozsahu, ktorý by bol spôsobilý jeho osobu znevážiť v okruhu jeho spoločných známych alebo rodinných príslušníkov významným spôsobom, preto neprijal záver o tom, že by nebolo spravodlivé vyživovaciu povinnosť ponechať. Nad rámec uviedol, že nie je vylúčené, aby sa povinnému vyživovacia povinnosť obnovila po tom, čo v dôsledku naplnenia zákonných predpokladov zanikla, keďže ide o tzv. elasticitu vyživovacej povinnosti. Pokiaľ išlo o návrh u povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti vzájomným návrhom od jeho podania, t. j. od 08.01.2025, až na pojednávaní dňa 10.02.2025 navrhol zmenu petitu vzájomného návrhu ohľadne zrušenia vyživovacej povinnosti k 31.01.2024 z dôvodu ukončenia štúdia oprávnenej na budúce povolanie, ktorú zmenu petitu nepripustil, pretože ide o návrhové konanie a výsledky konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu s tým, že oprávnená bola vypočítaná už na pojednávaní dňa 25.11.2024, kde mal povinný priestor na zistenie relevantných skutočností, ktorú možnosť nevyužil a v súlade so zásadou rýchlosti ako aj hospodárnosti konania zmenu petitu vzájomného návrhu nepripustil. Na pojednávaní dňa 13.01.2025 pred podaním návrhu na zmenu petitu vzájomného návrhu považoval povinný za nadbytočné vykonanie ďalšieho dokazovania (č. I. 149 spisu). Mal za to, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti za dobu troch rokov a deväť mesiacov sa zmenili pomery ako na strane oprávnenej, aj na strane povinného, keďže oprávnená bola v čase poslednej úpravy výživného študentkou 3. ročníka strednej školy, pričom v školskom roku 2024/2025 študuje na vysokej škole v zahraničí v Českej republike a prechod medzi jednotlivými ročníkmi a stupňami školského systému predstavuje objektívnu skutočnosť zakladajúcu zmenu pomerov s tým, že v čase predchádzajúceho rozhodovania boli výdavky oprávnenej cca vo výške 623,- eur mesačne a v súčasnosti predstavujú celkove sumu 1 128,- eur, z toho školné cca 338,- eur – 4 052,- eur ročne, na stravu 360,- eur, ubytovanie 374,94 eur, cestovné 45,- eur a tiež mala jednorazové výdavky spojené so štúdiom ohľadne nákupu notebooku s príslušenstvom v sume 1 736,28 eur, kníh 309,- Kč, oblečenia a obuvi na zimnú sezónu 170,- eur. Napriek tomu, že oprávnená pracovala v období mesiacov február a marec 2024 brigádne u zamestnávateľa s príjmom maximálne 100,- eur a od júna 2024 do augusta 2024 s príjmom maximálne 260,- eur v mesiaci, v ostatných mesiacoch cca 100,- eur, považoval za dôvodné zvýšiť vyživovaciu povinnosť, keďže na strane oprávnenej došlo k zmene pomerov zvýšením pravidelných výdavkov (bez mimoriadnych výdavkov) o sumu cca 505,- eur (1 128,- eur – 623,- eur), pričom vyživovaciu povinnosť k oprávnenej má aj jej matka, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a plní

si ju uhrádzaním jej ďalších výdavkov na bývanie či stravu. Pokiaľ povinný namieta výdavky oprávnenej na stravu a školné a na pojednávaní dňa 13.01.2025 spochybnil len cenu notebooku, ktorú uznal len do výšky 600 až 700,- eur plus poistenie, poukázal na oprávnenu preukázanú cenu notebooku daňovým dokladom, pričom námietka povinného o možnosti kúpy lacnejšieho typu nie je dôvodná, keď motiváciou jeho kúpy bolo dosiahnuť spoľahlivý počítač s dlhšou životnosťou a vzhľadom na typ štúdia, ktorý aktuálne oprávnená navštevuje, pre špecifický predmet štúdia, ktorý nemožno študovať na inej vysokej škole, či už na Slovensku alebo v Česku, uznal výber danej vysokej školy oprávnenu, preto bol dôvodný výdavok aj na školné, keďže pre špecifický typ štúdia neexistuje alternatíva iného štúdia na verejnej vysokej škole v danej oblasti (t. j. na Slovensku alebo v Českej republike), pretože po štúdiu na zvolenej vysokej škole má oprávnená možnosť sa uplatniť ako manager kreatívneho tímu, pracovník fashion retailu na pozícii manager nákupu, predaja alebo manager firmy či pracovník v PR a komunikačných agentúrach pracujúcich v oblasti módného priemyslu. Prihliadol taktiež na zmenu pomerov na strane povinného, ktorého príjem bol v čase poslednej úpravy výživného v roku 2021 vo výške 1 883,- eur a aktuálne ako vodič kamiónu u zamestnávateľa so sídlom v Írsku má príjem vo výške 2 330,- eur s tým, že jeho mesačné výdavky sú vo výške 1 754,- eur (bez sumy výživného vo výške 300,- eur), teda od posledného rozhodovania o výživnom došlo k navýšeniu výdavkov na strane povinného, ktoré mal predtým vo výške cca 1 400,- eur mesačne, pričom povinný nad rámec výživného neprispieva pravidelne, naposledy jej vyplatil v roku 2023 poistku vo výške 3 500,- eur, prispel jej sumou 700,- eur a sumou 150,- eur na Vianoce v roku 2023, nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť a naďalej vlastní rodinný dom a dve motorové vozidlá (Volkswagen Passat rok výroby 2011 a BMW rok výroby 2010). Má stredoškolské vzdelanie s maturitou v odbore elektromechanik, v ktorom odbore aktuálne nepracuje, jeho zdravotné problémy sa týkajú chrbtice a kolien, s čím však nemá výdavky na liečbu a v jeho schopnostiach je platiť vyživovaciu povinnosť vo väčšom rozsahu ako doteraz, keď podstatná zmena pomerov na jeho strane spočíva vo zvýšení jeho príjmu vyplývajúceho z potvrdenia v anglickom jazyku (č. l. 62 spisu), teda o sumu viac 447,- eur mesačne. Návrh povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietol, avšak zvýšil vyživovaciu povinnosť zo sumy 300,- eur mesačne na sumu 550,- eur mesačne od 10.09.2024, teda od podania návrhu a vo zvyšnej časti návrh oprávnenej zamietol s tým, že nedoplatok na výživnom za obdobie od 10.09.2024 do 31.01.2025 vo výške 1 174,93 eur uložil povinnému zaplatiť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku vzhľadom na majetkové pomery povinného, ako aj výšku sumy nedoplatku s tým, že jednorazové zaplatenie danej sumy nepredstavuje pre povinného zhoršenie jeho sociálnej situácie, keďže výška jeho príjmu sa rovná výške celkových výdavkov (príjem vo výške 2 330,- eur a výdavky cca 2 300,- eur vrátane výživného), pričom dlhšia lehota poskytuje povinnému priestor na zabezpečenie si relatívne vyššej sumy nedoplatku na zročnom výživnom. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti povinný vychádzal z metodiky Ministerstva spravodlivosti SR (ďalej aj „metodika“), kde by mohlo byť podľa nej určené výživné vo výške 26 % z príjmu povinného rodiča, výživné určil v rozsahu cca 24 % z príjmu povinného s poukazom na jeho vyššie výdavky na život v zahraničí a tiež pre zachovanie continuity, aby nedochádzalo k výraznejšej zmene rozsahu vyživovacej povinnosti, pretože je potrebné zachovať stabilitu oboch zúčastnených strán a tiež prihliadol na schopnosť oprávnenej si časť nevyhnutných potrieb uhrádzať sama, keďže má možnosť popri štúdiu pracovať a časť potrieb pokryť z peňažných prostriedkov zo študentskej pôžičky (7 500,- eur), pričom je potrebné rešpektovať aj náročnosť štúdia s tým, že študijné povinnosti majú prednosť pred zabezpečovaním si finančných prostriedkov prácou popri štúdiu. Prihliadol na povinným takmer v celom rozsahu uznanú výšku pravidelných mesačných výdavkov oprávnenej (cca 1 100,- eur – zápisnica z pojednávania na č. l. 149 spisu), ktoré považoval za primerané veku a odôvodneným potrebám oprávnenej študujúcej na vysokej škole v zahraničí. Napriek tomu, že určená suma výživného nepokryje ani polovicu odôvodnených výdavkov oprávnenej vo výške 1 128,- eur prihliadol na majetkové pomery povinného, ako aj schopnosti oprávnenej si časť výdavkov pokryť príjmom z brigád alebo z pôžičky, o ktorú požiadala vo výške 7 500,- eur. Prihliadol aj na majetkové pomery povinného, ktorý je vlastníkom nehnuteľnosti a dvoch motorových vozidiel, ktoré pomery považoval za dobré a dostatočné pre plnenie si vyživovacej povinnosti v určenom rozsahu a to napriek jeho zvýšeným výdavkom na bývanie v zahraničí. Zohľadnil štátne sociálne dávky vo výške aktuálne 60,- eur poberané matkou oprávnenej. Zmenil predchádzajúce rozhodnutie o výživnom ohľadne výšky, ako aj adresáta výživného, keďže oprávnená nadobudla dňom 08.07.2022 plnoletosť.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko nemal za splnené podmienky, pre ktorý by bolo možné účastníkovi priznať trovy konania.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal povinný odvolanie a to konkrétne do výrokov I., II., III. a IV. a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a dokazovanie.

5. Podstatou odvolacích námietok povinného boli odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Rozsudok súdu prvej inštancie považoval vo viacerých častiach za nepreskúmateľný až arbitrárny. Poukázal na nezodpovedný prístup oprávnenej k štúdiu, ktorá sa rozhodla ukončiť ešte v zimnom semestri štúdiom na právnickej fakulte, z ktorého dôvodu neabsolvovala v zimnom semestri skúšky, zo správ, ktoré predložil, vyplýva z ňou uvádzaných nepravdivých informácií, keďže na skúšky sa v zimnom semestri pripravovala, ale bolo to pre ňu náročné, preto ešte v marci pokračovala v štúdiu na danej vysokej škole, hoci tvrdila, že už od januára neštudovala a údajne sa pripravovala na prijímacie konanie na vysokú školu v Prahe, pričom z jej SMS správ vyplýva opak, na novú vysokú školu bola prijatá bez prijímacích skúšok. Iba v rovine povrchných vyjadrení oprávnenej zostali jej tvrdenia o jej záujem o štúdium na ďalšej vysokej škole, keďže záujem o módu nevedela bližšie ozrejmiť a žiadnym spôsobom preukázať, sama sa vyjadrila o rozhodnutí ukončiť štúdium na právnickej fakulte už počas zimného semestra, bola rozhodnutá pre zmenu štúdia, pričom vyživovacia povinnosť podľa ZoR trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, na novú vysokú školu nebolo potrebné prijímacie konanie, išlo o rozhovor prostredníctvom video prenosu, preto nie je zrejmé, akú činnosť v rámci prípravy na budúce povolanie vykonávala od januára 2024, ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nezohľadnil a nezaoberal sa ňou, teda nie je bez pochyb preukázané, či oprávnená reálne nastúpila na štúdium práva s poukazom na rozpor medzi jej tvrdeniami na pojednávaní a jej písomnou komunikáciou, preto prvoinštančný súd v dostatočnej miere neustálil skutočný stav veci a žiadal doplniť dokazovanie o dopyt na Právnickú fakultu ÚK ohľadom jej štúdia, či nastúpila na štúdium a aké boli jej študijné výsledky, či jej štúdium nebolo ukončené z iných dôvodov. Tiež poukazoval na Nález Ústavného súdu ČR z 30.09.2014, sp. zn. II.ÚS 2121/14. Tiež vyčítal prvoinštančnému súdu, že sa nevyjadril ku kvalite aktuálneho štúdia, či si oprávnená skutočne zvyšuje kvalifikáciu, dôvodmi, pre ktoré študuje súkromnú vysokú školu a nie podobne zameranú verejne vysokú školu, či mala študovať práve túto konkrétne vysokú školu, kde si vybrala dokonca vyšší poplatok za školné z dôvodu jej benevolentnejšieho prístupu. Taktiež sa okresný súd nevysporiadal s možnosťou štúdia oprávnenej na UK v Bratislave, filozofická fakulta, odbor marketingová komunikácia, keď zo študijného plánu a informačných listov vyplýva, že štúdium na danej škole je podstatne prepracovanejšie a zahŕňajúce aj fashion marketing s tým, že odlišnosť v porovnaní s vysokou školou v Prahe je len v štyroch predmetov za celé obdobie bakalárskeho štúdia a nejde o žiaden špecializovaný odbor. Súd prvej inštancie sa s jeho tvrdeniami nezaoberal, prevzal len tvrdenie oprávnenej a neskúmal, že si vybrala vyšší poplatok za štúdium, pričom pri rozhodovaní o štúdiu už počítala s možnosťou, že bude potrebovať viac opravných termínov alebo s možnosťou preniesť si predmety do ďalšieho ročníka, preto štúdium so zvýšeným poplatkom ponúka benefity na štúdium a oprávnená tieto benefity drahšieho študijného plánu nevyužíva. V konaní neboli predložené sylaby troch zo štyroch špecializovaných predmetov daného odboru, ktorý oprávnená študuje, ani čo by malo byť obsahom daných predmetov, škola ani oprávnená dané sylaby nepredložila a okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy, nevysporiadal sa s ich nevykonaním, ako ani s tým, že škola ani oprávnená nerešpektovali výzvu súdu. Podľa neho oprávnená nemá reálnu predstavu a očakávania od daného štúdia a jej vyjadrenie o snahe založiť si po štúdiu vlastnú módnou značku nemá podklad v žiadnom z predmetov, čím sa tiež prvoinštančný súd nezaoberal, ani tým, že oprávnená nemohla posúdiť, na aké povolanie ju predmetná vysoká škola môže pripraviť. Taktiež poukázal na rozvrh oprávnenej, ktorá má vyučovanie v utorok od 08:00 hod. do 14:45 hod., v pondelok, stredu a vo štvrtok dĺžka dvoch hodín, teda spolu 12 hod. a 45 min. týždenne, preto nie je zrejmé čomu sa venuje po zvyšný voľný čas a dané štúdium slúži len na predĺženie jej študentského života bez vynaloženia námahy, pričom jeden zápočet absolvovala na 2-krát, z ktorého dôvodu možno konštatovať, že sa na štúdium nesústredí. Taktiež nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu ohľadne posúdenia rozporu s dobrými mravmi ohľadne správania sa oprávnenej, pričom prvoinštančný súd nepoukázal na žiadnu situáciu preukazujúcu, že aj on nesie aspoň čiastočný podiel viny na tom, že oprávnená s ním nekomunikuje a nestretávajú sa, nevie, prečo s ním prerušila kontakt a správa sa k nemu urážlivo, výživné vždy uhrádzal riadne a správal sa slušne, čoho dôkazom je elektronická komunikácia začiatkom roka 2024, kedy ich vzťahy boli dobré a snažil sa ju podporovať v štúdiu. Nie je mu zrejmé, akým spôsobom prvoinštančný súd uzavrel, že na danej situácii majú obaja podiel viny, keďže sa k tomu bližšie nevyjadril. Tiež poukázal na okolnosť, že oprávnená podľa jej vyjadrenia na pojednávaní dňa 10.02.2025 nepožiadala o ubytovacie štipendium vo výške 9 000,- Kč, dôvod neuviedla, s čím sa taktiež prvoinštančný súd nevysporiadal

a prihladal na jej nadštandardné výdavky, napr. na kúpu drahého notebooku, pričom závery okresného súdu nie sú zrejme ohľadne konštatácie o kúpe spoľahlivého počítača s dlhšou životnosťou, zakúpila si notebook dizajnovej zn. Apple, bez nadštandardných parametrov, vyššieho výkonu alebo iných jedinečných kvalitných prvkov, hoci daný počítač potrebuje oprávnená len na bežnú prácu a nepotrebuje žiadne nadštandardné výkonnostné vlastnosti. V napadnutom rozsudku tiež absentujú dôvody ohľadne ním spochybneného výšku poplatku za ubytovanie oprávnenej v Prahe, kde je možné získať ubytovanie aj v nižšej cene, pričom pri nahliadaní na odôvodnené potreby oprávnenej je nutné prihliadnúť aj na istú mieru objektivizácie potrieb. Tvrdil, že dosiahnutie plnoletosti nemá pre existenciu vyživovacej povinnosti hmotnoprávny význam, avšak rozdielna je situácia u maloletého dieťaťa odkázaného na výživu rodičov a u plnoletej osoby, ktorá by už mala vyvíjať určitú snahu na zabezpečenie si statkov aspoň čiastočne sama a dostatočnú pozornosť je nutné venovať aj hospodáreniu oprávnenej osoby a jej odôvodneným výdavkom, pričom u dospelého človeka je nutné očakávať, že má reálne predstavy kam smeruje, aké vzdelanie chce dosiahnuť (uznesenie Ústavného súdu ČR z 25.03.2014, sp. zn. IV.ÚS 1247/13). Podľa neho je otázkou potrebnou zodpovedať, či na takéto vzdelanie sa vzťahuje vyživovacia povinnosť, keď oprávnená zmenila študovaný odbor za výrazne jednoduchší, u ktorého vznikajú pochybnosti ohľadne uplatnenia v budúcnosti a navyše ide o odbor zameriavajúci sa na trh v Českej republike, kde nie je zrejme, či má oprávnená v pláne pôsobiť. Navyše o nižšej náročnosti štúdia svedčí okolnosť, že ide o súkromnú vysokú školu, s ktorými závažnými otázkami sa prvoinštančný súd nezaoberal. Taktiež nebolo skúmané, aké veľké časové nároky kladie priemerné štúdium na oprávnenú a či toto vylučuje možnosť privyrobenia si prostredníctvom brigád, keď u plnoletých osôb je pri rozhodovaní o výživnom potrebné postupovať dôkladnejšie než u maloletých detí a tiež skúmať, či daný typ vzdelania predstavuje ešte stálu prípravu na budúce povolanie alebo ide o nadštandardné dopĺňovanie znalostí. Vzhľadom na jeho zistený príjem mu zostane v priemere mesačne suma 26,- eur, hoci v rámci výdavkov uviedol len tie nevyhnutné pre povolanie, bývanie a stravu, neuviedol výdavky na oblečenie, drogériu, pohonné hmoty ani mimoriadne výdavky u lekára, keď stanovené výživné zhorší jeho majetkovú situáciu a to aj ohľadne možnosti zakúpenia drahšej letenky a návratu na Slovensko, či jeho ďalšie pomery. Pokiaľ vlastní rodinný dom, uvedené nesporelo, avšak nie je v celom rozsahu dokončený ani vybavený nábytkom a pri stanovenom výživnom nebude mať finančné prostriedky na jeho dokončenie a riadne užívanie, jedno vozidlo používa v Írsku a druhé na Slovensku, nejde však o majetok vysokej hodnoty a predstavujú len jeho nevyhnutný prostriedok. Nemá žiadne väčšie úspory, tak ako bolo zistené, pričom nedoplatok mu prvoinštančný súd uložil zaplatiť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku, čo je neprimerané a spôsobí mu značné finančné problémy. V jeho možnostiach by bolo splácanie doplatok v sume po 20,- eur mesačne z aktuálne určenej sumy výživného. Mal za to, že jeho majetkové pomery neumožňujú štúdium oprávnenej na súkromnej vysokej škole s vysokými poplatkami, pričom životná úroveň oprávnenej je vyššia ako jeho, keďže nemá finančné prostriedky na absolvovanie zahraničnej dovolenky, či kúpu notebooku za 1 700,- eur. Rovnako prvoinštančný súd neskúmal príjmy a výdavky matky a jej podiel na výdavkoch oprávnenej a pokiaľ aplikoval metodiku, táto má odporúčací charakter a nejde o kritérium, súčasne ide o jej nesprávnu aplikáciu, keďže nemôže reagovať špecifické okolnosti danej veci a nutnosť vynakladať niektoré duplicitné platby (bývanie na Slovensku a v Írsku), či zvýšené náklady spojené s jeho cestovaním na Slovensko.

6. Oprávnená vo vyjadrení k odvolaniu povinného navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, majúca za to, že prvoinštančný súd po rozsiahlom dokazovaní rozhodol správne, boli preukázané všetky podstatné skutočnosti pre rozhodnutie, jednak jej štúdium na vysokej škole prezenčnou formou a neschopnosť sa sama živiť, tak náklady spojené so štúdiom, či jej príprava na budúce povolanie bez prerušenia a to napriek ku skutočnosti, že v zimnom semestri ukončila štúdium na právnickej fakulte a následne v septembri 2024 nastúpila na inú vysokú školu, z ktorého dôvodu nie je schopná sa sama živiť a vyživovacia povinnosť povinného k nej stále trvá, pričom povinný uvádza stále tie isté argumenty odznejúce už na jednotlivých pojednávaniach a v písomných podaniach, ktoré neboli dôvodom pre zrušenie jeho vyživovacej povinnosti. Mala za to, že nie je úlohou súdu posudzovať vhodnosť výberu štúdia na vysokej škole a jej prístup nemožno považovať za benevolentný, keďže zo všetkých skúšok a zápočtov v zimnom semestri 2024/2025 absolvovala všetky na prvý pokus okrem jednej skúšky, ktorú absolvovala na druhý pokus. Návrh povinného na doplnenie dokazovania ohľadne jej štúdia práva považovala za irelevantný s odkazom na elasticitu výživného, keďže nie je vylúčené, aby sa vyživovacia povinnosť povinného rodiča znovu obnovila. Rovnako za nedôvodné považovala tvrdenie ohľadne toho, že neboli predložené sylaby troch špecializovaných predmetov daného odboru, keďže preukázala denné štúdium na vysokej škole, predložila rozvrh aj sylaby predmetov a nemôže niesť zodpovednosť za nereagovanie školy na výzvu súdu, ktorej sa však súd nedopytoval na predloženie syláb predmetov, ale

na uplatnenie absolventov štúdia, pričom zahraničná vysoká škola nie je povinná reagovať na výzvu slovenského súdu a povinnému nebránilo nič k tomu, aby sám cez webovú stránku školy dohliadal príslušné informácie, kde sú uvedené. Zdôvodnila výber danej vysokej školy a jej očakávania, pričom dehonestácia výberu vysokej školy povinným sa niesla celým konaním, keďže povinný spochybňuje výber jej školy, ako aj uplatnenie a kritériom pre posúdenie dôvodnosti návrhu nie je hodnotenie obtiažnosti daného štúdia, ktoré si našťastie vyberajú plnoleté deti sami. Ohľadne povinným tvrdeného zostatku z príjmu po zaplatení všetkých výdavkov vo výške 26,- eur uviedla, že v mesiaci apríl 2025 jej uhradil sumu zvýšeného výživného 550,- eur a jeho majetkové pomery riadne preukazovali zvýšenie vyživovacej povinnosti.

7. Povinný vo vyjadrení k vyjadreniu oprávnenej zotrval na odvolacom návrhu a nestotožnil sa s argumentáciou oprávnenej ohľadom nerelevantnosti štúdia, pričom opätovne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 2121/14. Mal za to, že pri rozhodovaní o výživnom u plnoletého dieťaťa, u ktorého došlo k zmene štúdia, musí súd posudzovať aj jeho vhodnosť, nedehtonestuje oprávnenu vybrané štúdiu, pričom po štúdiu práva by mala lepšie vyhliadky na uplatnenie na trhu práce, avšak oprávnená si zvolila cestu jednoduchšieho štúdia a bezstarostného života. Tvrdenie o elasticite výživného oprávnenu je nesprávne, pretože ak sa nepripravovala na budúce povolanie, nie je to dôvodom na trvanie vyživovacej povinnosti v danom období a ak aj v danom období nepracovala, neznamená to neschopnosť sa sama živiť. K obnoveniu vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom dochádza potom, ako už raz táto povinnosť zanikla a následne došlo k zmene situácie na strane oprávneného dieťaťa. Pre obnovenie vyživovacej povinnosti je potrebné však skúmať ďalšie okolnosti majúce význam ako prospech, zodpovednosť k štúdiu, koľko škôl už vystriedalo, neplnenie si svojich povinností a pod. S poukazom na zhodnú životnú úroveň rodičov a dieťaťa je potrebné nahliadať na to rovnakou optikou, a aby títo mali podobné možnosti, pričom on má výrazne nižšiu životnú úroveň ako oprávnená, ktorá absolvovala dovolenku 10 dní na Santorini a zakúpila si hodnotný notebook, pričom on ho používa v hodnote asi 300,- eur. Výživné uhradil v stanovenej výške napriek jeho nesúhlasu s poukazom na vykonateľnosť rozsudku doručením pod hrozbou exekúcie, čomu chcel predísť, avšak čerpá z úspor, ktoré má pomerne nízke. Mal za to, že dieťa by malo byť vychovávané k určitej finančnej gramotnosti a výška výživného by mala byť previazaná s určitou ekonomickou realitou a tiež v takej výške, aby dieťa neprišlo o motiváciu snažiť sa o svoj vlastný úspech a miesto v živote. Prvoinštančný súd neskúmal schopnosť oprávnenej sa sama živiť, hoci rozvrh jej hodín je prakticky len v rozsahu 3 dní a oprávnená dochádza domov len každý druhý týždeň, z ktorého dôvodu nie je zjavné, čomu sa venuje po vyučovaní, a prečo si žiadnym spôsobom nezabezpečuje pre seba prostriedky. Naďalej trval na jej nezodpovednom prístupe, keď počas 9 mesiacov neštudovala na vysokej škole, nenašla si žiadnu brigádu a následne si zvolila jednoduchšie štúdium, kde trávi na vyučovaní málo času. V súčasnosti je napadnutým rozsudok limitovaný ohľadne návratu na Slovensko, kde by dosahoval výrazne nižšiu mzdu, nemá tam, vzhľadom k daným okolnostiam, možnosť si vopred vytvoriť finančnú rezervu.

8. Oprávnená vo vyjadrení k vyjadreniu povinného nesúhlasila s jeho argumentáciou a poukázala na dlhodobý pobyt povinného v zahraničí ohľadne zamestnania, ktoré by na základe jeho tvrdení už zmenil, aby mu nevystačovalo na jeho potreby, tvorbu úspor a výživné. K jeho tvrdeniu o neskúmaní podielu vyživovacej povinnosti zo strany matky uviedla, že z jej výpovede bolo preukázané, že všetky potreby na výživu zabezpečuje matka. V zimnom semestri úspešne absolvovala všetky skúšky a zápočty, teda zodpovedne pristupuje ku štúdiu, na dôkaz čoho predložila výpis z indexu.

9. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV. a VI. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu, odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je vecne správny. Odvolací súd konštatuje, že žiaden z odvolacích argumentov povinného nie je relevantný pre spochybnenie záveru o správnosti rozsudku súdu prvej inštancie jednotlivých napadnutých výrokoch.

11. Pokiaľ povinný uvádzal odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd jeho opodstatnenosť nenašiel.

12. Podľa § 62 ods. 1 až 5 ZoR, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťaťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

13. Podľa § 75 ods. 1 ZoR, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

14. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine).

15. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

16. Z ustanovení ZoR vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného.

17. Na strane oprávneného treba skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba základné nároky dieťaťa, ale sú dané širšie, a to potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi, ktoré závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám a starať sa o seba. Na odôvodnené potreby oprávneného bezprostredne vplyvajú schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Ak sú tieto obmedzené, je zrejmé, že odôvodnenými budú môcť byť len bežné potreby nepresahujúce obvyklú základnú mieru potrieb oprávneného. Naopak pri vyššej životnej úrovni povinného môžu pod odôvodnené potreby spadať napr. vyššie uvedené tvorba úspor, ktorá síce nie je nevyhnutná, avšak môže dopomôcť k rozvoju oprávneného dieťaťa. Rozhodujúce sú vždy reálne zárobkové možnosti povinného dané ako jeho subjektívnymi vlastnosťami (vzdelaním, skúsenosťami, fyzickými možnosťami), tak objektívnymi skutočnosťami, ako je najmä prítomnosť pracovných príležitostí.

18. Na strane povinného súd prihliada na jeho schopnosti a tiež možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Zohľadňujú sa aj jeho majetkové pomery a to, či má vyživovaciu povinnosť voči iným osobám. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného súd prihliada na druhej strane i vtedy, ak povinný bez náležitého odôvodnenia na seba berie neprímerané majetkové riziká, pochybne investuje, berie nevýhodné pôžičky, príp. sa vzdá lepších zárobkov, výhodnejšieho zamestnania a pod. Pri zmene zamestnania povinného na zamestnanie s nižším zárobkom súd povinne skúma okolnosti, za ktorých k uvedenej zmene došlo, a najmä či k nej došlo z dôležitých dôvodov, napr. zo zdravotných dôvodov povinného. V opačnom prípade by sa pri určovaní výživného vychádzalo zo schopností a možností povinného pred takouto zmenou zamestnania, resp. z majetkových pomerov, ktoré by tento mal, ak by svoj majetok nevystavoval neprímeraným majetkovým rizikám. Súd by v takomto prípade nemal brať ohľad na pokles príjmu povinného a pri určení výživného by mal vychádzať zo stavu, ako keby k zmene zamestnania povinného nedošlo. Pokiaľ

sa preukáže, že na strane povinného došlo k poklesu alebo strate zárobku, či iného príjmu, súd musí skúmať dôvody, ktoré k tomu viedli (R 27/1970).

19. Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 ZoR, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

20. Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 ZoR rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, len ak sa zmenia pomery. Zákon však pod pojmom zmena pomerov rozumie len zmenu podstatnú a závažnú, nie zmeny krátkodobého charakteru. Malo by ísť o podstatné zmeny v tých skutočnostiach, ktoré tvorili skutkový základ rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností alebo rozhodnutia súdu o schválení dohody rodičov o rodičovských právach a povinnostiach. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa rozumie výrazná zmena tých okolností na jednej alebo druhej strane, t.j. oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nielen prechodnú a musí ísť o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť ku všetkým skutočnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, avšak len vtedy môžu byť dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku, resp. v čase uzavretia dohody o výkone rodičovských práv a povinností.

21. Podstatou odvolacích námietok povinného bolo namietanie nezodpovedného prístupu oprávnenej k štúdiu ohľadne ukončenia štúdia na PF ÚK v zimnom semestri, kde neabsolvovala skúšky a následne bola prijatá bez prijímacích skúšok na inú vysokú školu a to súkromnú vysokú školu v Prahe, pričom podľa povinného oprávnená nevedela záujem o módu bližšie ozrejmiť, už počas zimného semestra štúdia na PF UK sa rozhodla štúdium ukončiť, pričom spochybňoval v odvolaní, či reálne aj študovala na PF UK a čo bolo dôvodom ukončenia štúdia.

22. K tejto argumentácii odvolací súd dodáva, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nebolo sporné, že oprávnená bola prijatá na štúdiu na PF UK v Bratislave, štúdiu začala, avšak nepokračovala v predmetnom štúdiu, keďže počas prvého semestra absolvovala len zápočty bez skúšok, následne príležitostne pracovala a pripravovala sa na prijímacie skúšky na aktuálnej vysokej škole, pričom je bez relevancie, že sa prijímacie skúšky konali formou video hovoru, keďže nešlo o prijatie na danú školu bez prijímacích skúšok, teda v danom smere príprava zo strany oprávnenej na prijímacie skúšky bola opodstatnená. Nemožno súhlasiť s argumentáciou povinného, že oprávnená nadobudla schopnosť sa sama živiť, teda že sa nepripravovala na budúce povolanie neprerušene a to v súvislosti s ukončením štúdia na PF UK v zimnom semestri, následný proces prijímacieho konania na aktuálnu vysokú školu. Rovnako bez relevancie je povinným spochybňovaná kvalita aktuálne študovanej vysokej školy oprávnenou a taktiež možnosti uplatnenia na trhu práce po absolvovaní štúdia, ako aj jeho poukaz na Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 2121/14, ktorý nepredstavuje v žiadnom prípade judikatúru pre odvolací súd, ani pre súdy nižšej inštancie. Jednoznačne bez pochybnosti bolo preukázané súdom prvej inštancie, že oprávnená je študentkou vysokej školy, kontinuálne pokračuje v štúdiu, zvyšuje si kvalifikáciu, ktorú v potrebnom rozsahu nezískala absolvovaním stredoškolského štúdia, ktoré absolvovala na gymnáziu, ktoré poskytovalo oprávnenej len všeobecné vzdelanie predovšetkým s prípravou na vysokoškolské štúdium.

23. Poukaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7CdoR/5/20123 bol správny, keďže nepochybne aj oprávnená si zvyšuje kvalifikáciu štúdiom na ňou vybranú vysokú školu, nejde o ľahkovážne a opakované ukončenie vysokoškolského štúdia, keď predchádzajúce štúdium na PF UK počas štúdia považovala oprávnená pre ňu za náročné, čo nie je ojedinelý prípad študenta vysokej školy pri výbere vyššej formy štúdia, avšak nemožno upierať právo dieťaťu zvyšovať si kvalifikáciu vysokoškolským vzdelaním, tak ako to bolo v prejednávanej príprave, a to aj v inom študijnom odbore, pre ktorý však oprávnená nebola povinná preukazovať enormný záujem v danej oblasti, v ktorej sa bude ešte len vzdelávať a získa patričné informácie v oblasti budúceho vzdelávania. Podľa odvolacieho súdu zmenou študijných odborov (1x) nebol preukázaný ľahkovážny prístup oprávnenej k štúdiu, ani jej neschopnosť vynaložiť primeranú mieru úsilia pre dosiahnutie vytýčeného študijného cieľa, ani jej správanie k povinnému nebolo možné hodnotiť ako rozporné so zásadami slušnosti a morálky spoločnosti.

24. Aktuálne štúdium právnej hodnoty odvolací súd ako jej prípravu na budúce povolanie, pričom odvolacie námietky povinného k danému študijnému odboru vyznievajú skôr ako jeho nesúhlas a spochybňovanie ho jednak z dôvodu, že ide o súkromnú vysokú školu kladúcu vyššie nároky na štúdium v súvislosti s poplatkami, ako aj jeho subjektívny názor na možné lepšie uplatnenie sa na trhu práce pri absolvovaní štúdia práva, ktoré oprávnená však zanechala.

25. Rovnako je bez relevancie spochybňovanie rozvrhu, teda využívanie voľného času oprávnenou po vyučovaní, keď podľa povinného by mala možnosť si počas voľného času privyrobiť, k čomu odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa rozhodne oprávnená si privylepšiť prípadnou brigádnickou činnosťou študenta, bude tým zlepšená jej životná situácia, avšak v žiadnom prípade to nemôže mať dopad na rozsah vyživovacej povinnosti povinného, ktorá vyživovacia povinnosť trvá počas riadneho štúdia, čo v danom prípade bolo u oprávnenej preukázané, a vôbec nemožno súhlasiť s tým, že u plnoletých osôb sa iným spôsobom nahliada na ich odkázanosť na výživu od svojich rodičov v porovnaní s maloletým dieťaťom, teda, že u plnoletej osoby by sa už mala vyvíjať určitá snaha smerujúca ku schopnosti zabezpečiť si aspoň čiastočne isté statky, ktorý názor povinného je absolútne nesprávny, pretože kritériá trvania vyživovacej povinnosti sú rovnaké, tak u maloletého dieťaťa, ako aj u plnoletého dieťaťa, nakoľko vyživovacia povinnosť trvá do času, kým dieťa nie je schopné sa samé živiť. Túto schopnosť sa samé živiť môže aj maloleté dieťa získať absolvovaním povinnej školskej dochádzky, teda ukončením 16-teho roku veku života a samotná plnoletosť nekladie iné kritériá pre stanovenie trvania a rozsahu vyživovacej povinnosti okrem prípadu, že s pribúdajúcim vekom a nákladmi spojenými so štúdiom zväčša na vysokej škole sú podstatne vyššie ako náklady dieťaťa maloletého počas návštevy či už materskej školy, základnej školy alebo stredoškolského štúdia. Tvrdenie povinného o predĺžovaní si študentského života oprávnenou je len v rovine jeho negatívneho pohľadu na oprávnenú ako svoju dcéru, v ktorej rukách nepochybne je jej budúcnosť tým, aby získala patričné vzdelanie pre uplatnenie sa v budúcnosti na trhu práce.

26. Podľa § 75 ods. 2 ZoR, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

27. Bez ohľadu na naplnenie zákonných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, súd nemôže priznať výživné v prípade zisteného rozporu s dobrými mravmi. Nepochybná odôvodnenosť predmetného kritéria je daná prioritným predmetom úpravy rodinného práva, ktorým sú osobné vzťahy medzi subjektmi rodinného práva, na ktoré sa vyživovacie vzťahy viažu. Narušenie príslušných osobných vzťahov z relevantných dôvodov zákon sankcionuje tým, že nepovažuje za spravodlivé, aby osoba, ktorá sa takéhoto konania dopustila, požadovala plnenia založené práve na takomto osobnom vzťahu.

28. Pojem dobré mravy je neurčitým právnym pojmom, jeho obsah nevyplýva z pozitívneho práva. Okrem práva existujú aj iné systémy noriem, niektorým z nich takouto úpravou právo poskytuje ochranu tým, že im prepožičiava sankcie charakteristické pre systém práva. Nejde o akékoľvek normy, ale o všeobecne spoločensky uznávané pravidlá, prostredníctvom ktorých sa zavrhuje spoločensky nežiaduce javy. Vo všeobecnosti bývajú vyjadrené konštrukciou o "pocite sú náležitosti všetkých spravodlivo uvažujúcich ľudí". Pojem dobré mravy je ďalej časovo (plynutím času podlieha zmenám) a miestne podmienený.

29. Na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti, ich danosť sa zisťuje podľa konkrétnych okolností prípadu. Čitateľnejšie budú rozpory spravidla v prípadoch výživného medzi manželmi (spôsobenie rozvratu, opustenie rodiny), resp. príspevku na výživu rozvedeného manžela. Ich existencia nie je vylúčená ani v prípade výživného medzi ostatnými príbuznými, v prípade vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom (ak výživné žiada rodič, ktorý v minulosti sám neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, dopustil sa trestnej činnosti voči dieťaťu), resp. plnoletých detí voči rodičom. Za rozpor s dobrými mravmi možno považovať aj prípad, ak by napríklad príjmové a majetkové pomery oprávneného (v prípadoch, keď nie je podmienkou odkázanosť oprávneného, napr. pri žalobe plnoletého dieťaťa voči rodičom) prevyšovali majetkové pomery povinného. Ako konanie v rozpore s dobrými mravmi by bolo možné posudzovať aj prípady, keď oprávnený bez ospravedlniteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť aj napriek objektívnym možnostiam a svojim schopnostiam a svoju situáciu rieši požadovaním výživného. Príčiny vedúce k rozvratu manželstva ako jedno z hľadísk posudzovania dobrých mravov zákon upravil aj špeciálne pri podmienkach vzniku nároku na príspevok na výživu rozvedeného manžela. U maloletého dieťaťa, bez ohľadu na jeho konanie vo vzťahu k rodičovi (na rozdiel

od českej úpravy), je posudzovanie dobrých mravov výslovne vylúčené. V zmysle striktného znenia normy súd v prípade zistenia rozporu s dobrými mravmi nemá inú možnosť (napr. zníženie výživného) než výživné nepriznať.

30. Vzhľadom na charakter citovaného ustanovenia § 75 ods. 2 ZoR, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou, abstraktnou hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Otázka nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vyriešením takto vysoko individuálnej otázky sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax súdov. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž súdy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V tejto súvislosti je nutné doplniť, že vo všeobecnosti závery súdov pri posudzovaní otázky nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia, preto nie je možné precedenčne zaviazat' súdy ku konkrétnemu spôsobu rozhodovania pri existencii určitej okolnosti, keďže posúdenie rozporu s dobrými mravmi je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej prejednávanej veci vo vzájomných súvislostiach. Každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.09.2019, sp. zn. 7Cdo/298/2018, sp zn. 3 Cdo 226/2017, sp. zn. 7Cdo/298/2018).

31. Pokiaľ ide o nesúhlas s konštatovaním prvoinštančného súdu o rovnakom podiele viny oboch účastníkov konania na vzťahu povinného a oprávnenej vyjadrené v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, uvedené závery nie sú v rozpore so zásadami formálnej logiky, teda prerušenie kontaktu a komunikácie medzi účastníkmi konania v danom prípade nie je len výsledkom postoja oprávnenej k povinnému, ale k tomu prispel aj postoj povinného, ktorý nesúhlasil a nepodporuje oprávnenú v jej aktuálnom štúdiu, spochybňoval dané štúdium, taktiež jeho odmietavý postoj k zvýšeniu vyživovacej povinnosti a následné podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti. Dané závery prvoinštančného súdu sú teda objektívnym a správnym zhodnotením postoja oboch účastníkov konania.

32. Ďalší argument povinného sa týkal nepožiadania o ubytovacie štipendium a nezaobranie sa touto skutočnosťou prvoinštančným súdom.

33. K predmetnému odvolací súd uvádza, že na pojednávaní konanom dňa 10.02.2025 sa oprávnená jednoznačne vyjadrila, že o ubytovacie štipendium „ešte nepožiadala“, čo neznamena, že o dané štipendium nepožiadala, avšak nie je zrejmé či ide o absolútny nárok študenta na dané štipendium, aké sú podmienky jeho poskytnutia, pričom v prejednávanej veci oprávnená nepochybne preukázala svoje výdavky ohľadne ubytovania a prvoinštančný súd tieto výdavky vyčíslil v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 18. napadnutého rozhodnutia.

34. Rovnako je bez absolútnej relevancie námietka povinného k hodnote zakúpeného notebooku zn. Apple a o možnosti oprávnenej zakúpiť si lacnejšie počítačové zariadenie, keďže údajne nevyužíva žiadne nadštandardné funkcie daného zariadenia, keď výdavok nepochybne preukázala. Rozsah vyživovacej povinnosti povinného však nezávisel na výdavku oprávnenej ohľadne zakúpenia predmetného notebooku, keďže išlo o jednorázový a mimoriadny výdavok. Aj s uvedeným sa prvoinštančný súd dostatočne vysporiadal v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými závermi odvolací súd súhlasí.

35. K zvolenému študijnému odboru a oboznámenosťou zo strany oprávnenej s daným štúdiom namietané povinným nepovažuje odvolací súd za právne významné ako ani spochybňujúce závery prvoinštančného súdu o neschopnosti oprávnenej sa sama živiť v dôsledku zvyšovania si kvalifikácie vysokoškolským štúdiom.

36. Odvolací súd nespochybňuje opodstatnenosť ustanovenia § 43 ods. 2 ZoR, avšak nevidí poukaz na dané ustanovenie v prejednávanej veci, kde nepochybne oprávnená je odkázaná na výživu svojich

oboch rodičov, teda aj matky, ktorej príjem bol preukázaný potvrdením o výške príjmu zamestnanca na č.l. 80 spisu.

37. Pokiaľ povinný spochybňoval poukaz na metodiku, v uvedenom smere aj odvolací súd uvádza, že táto má síce odporúčací charakter, avšak prihliadnutie na ňu prvoinštančný súd zdôvodnil v bode 24. odôvodnenia svojho rozhodnutia, k čomu odvolací súd nemá žiadne námietky, pričom vyživovacia povinnosť povinného rodiča má vychádzať predovšetkým zo zárobkových možností a schopností rodiča a v danom prípade by podľa tejto odporúčacej metodiky malo byť výživné vo výške 26% zo mzdy povinného rodiča, prvoinštančný súd však určil vyživovaciu povinnosť v rozsahu cca 24% z príjmu povinného a teda bez ohľadu na zvýšené výdavky oprávnenej by aj za predpokladu, že by tieto výdavky oprávnenej boli nižšie, bol by povinný platiť výživné vo vyššej sume než doposiaľ a to aj v stanovenom rozsahu s tým, že časť nespotrebovaného výživného na základné životné potreby by mohla slúžiť na zvýšenie životnej úrovne odkázaného dieťaťa – oprávnenej, ktorá teda nemusí výživné minúť absolútne len na základné potreby, ale obsahom jej potrieb v takom prípade sú aj ďalšie potreby a to aj voľnočasové aktivity, výlety, šport, kultúra a pod.

38. Naopak tomu, že povinným vyčíslené výdavky súd prvej inštancie špecifikoval v bode 20. odôvodnenia svojho rozhodnutia, odvolací súd dodáva, že ide o pomerne vysoké výdavky a to predovšetkým na stravu vo výške 600,- eur, kde vyvstáva otázka, či výkon práce povinným v zahraničí je pre neho prínosom vzhľadom na ním vyčíslené výdavky a tvrdenej neschopnosti vytvoriť si prípadné úspory, keď je nepochybné, že za prácou do zahraničia odchádzajú občania SR predovšetkým pre lepšie zárobkové možnosti, ale aj pre lepšiu životnú úroveň. Preto poukaz povinného na jeho výdavky, ktoré so započítaním výživného sa rovnajú takmer jeho príjmu, nezohľadnil odvolací súd pri posudzovaní správnosti napadnutého rozsudku.

39. K odvolaciemu dôvodu povinného podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pričom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Teda sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie, je nesprávne, pričom musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho je nesprávny a chybný súdom vyslovený právny názor a skutkové zistenie tak nezodpovedá vykonaným dôkazom. Súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi vykonané, opomenul, napriek tomu, že vyšli najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú tiež také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti.

40. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutočného stavu (nie skutkového stavu podľa režimu CSP), na základe dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a výsledok hodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom zodpovedal postupu podľa § 191 CSP, keďže do úvahy vzal všetky podstatné skutočnosti, vyplývajúce z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov účastníkov konania, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti preukázané dôkazmi a vyjdúce počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia.

41. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne jasne, podrobne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, z akých dôkazov vychádzal, ako ich hodnotil a tiež ako vec právne posúdil, v ktorom smere odvolací súd poukazuje na body 18. až 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, v podrobnostiach na ne odkazuje.

42. Vyživovacia povinnosť povinného k oprávnenej naďalej trvá a na základe preukázanej zmeny pomerov, s ktorou sa súd prvej inštancie vysporiadal vo svojom rozhodnutí a uzavrel dôvodnosť zvýšenia vyživovacej povinnosti a to v rozsahu, ako ustálil.

43. Ďalšie opakované odvolacie námietky povinného ohľadne zvoleného študijného odboru, uplatnenia oprávnenej po ukončení štúdia, považoval odvolací súd za opakujúce v predmetnom odvolaní

a nemajúce relevanciu pre posúdenie správnosti napadnutého rozsudku, pričom má za to, že súd prvej inštancie dal v odôvodnení svojho rozhodnutia odpovede na všetky zásadné a podstatné otázky, vysporiadal sa so všetkými podstatnými pre vec majúcimi skutočnosťami a zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu.

44. Ani ohľadne uloženia povinnosti povinnému zaplatiť nedoplatok na zvýšenom výživnom v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku, nevidí pochybenie odvolací súd.

45. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

46. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

47. Z vyššie citovaného zákonného ust. § 232 CSP vyplýva, že zákon stanovuje trojdňovú lehotu na splnenie súdom uloženej povinnosti. Súd však môže v odôvodnených prípadoch určiť aj dlhšiu lehotu na splnenie uloženej povinnosti, alebo môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonávať v splátkach.

48. V ustanovenia § 232 ods. 3 CSP vyplýva prioritné pravidlo, že v prípade povinnosti uloženej súdom je túto povinný subjekt splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výnimka z tejto zásady je založená na úvahe súdu, pričom ani určenie povinnosti plniť v splátkach fakticky nepredstavuje nič iné ako len spôsob vyjadrenia dlhšej lehoty, s čím zákon počítá ustanovením § 232 ods. 4 CSP. Súd však môže dlhšiu lehotu určiť len výnimočne a v odôvodnených prípadoch t. j. na základe zistení potrebných skutočností vyplývajúcich z okolností toho ktorého konkrétneho prípadu. Sú to teda určité hľadiská pre úvahu súdu, ktoré by mal zohľadniť, a z ktorých by mal súd vychádzať pri priznaní výhody splátok. Teda priznanie „takejto exkluzivity“ povinnému subjektu musí byť podložené zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (rozhodnutie R 87/1966).

49. Odvolací súd dospel k záveru, že u povinného vzhľadom na jeho majetkové pomery neboli dané podmienky na povolenie plnenia v splátkach.

50. Odvolací súd dodáva, že pri povolení plnenia v splátkach musí súd presvedčivo zdôvodniť záver, že je potrebné vzhľadom k povahe veci, priznanému nároku a osobným pomerom účastníka (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/7/2020, z 26. augusta 2020). Okresný súd pri aplikácii paričnej lehoty postupoval správne, pričom určil na splatné výživné dlhšiu paričnú lehotu a to 60 dní, ktorý postup bol tak zákonný, keď bez konkrétnych dôkazov objektivizujúcich nepriaznivú finančnú situáciu povinného by nebola splnená podmienka, podľa ktorej súd v odôvodnených prípadoch mohol určiť plnenie v splátkach a navyše je potrebné zdôrazniť, že súd musí prihliadať nielen na pomery povinného, ale aj na záujmy oprávnenej.

51. V tejto súvislosti je tak nutné nepochybne aplikovať zásadu spravodlivosti uvedenú v článku 2 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, čo by sa pri povolení plnenia v splátkach vo vzťahu k obom účastníkom konania nenapíňalo.

52. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

53. V ďalšom odvolací súd dodáva, že i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty

účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

54. Odvolací súd vzhľadom na uvedené považuje za spravodlivé, aby si každý z účastníkov znášal trovy odvolacieho konania sám a v súlade so všeobecnou zásadou náhrady trov v mimosporovom konaní a s poukazom na ustanovenie § 52 CMP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

55. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trnave, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie vád neodstráni vady, následkom neodstránenia vád dovolania je odmietnutie dovolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 CMP), môže mu súd uložiť pokutu do 1 000,- Eur (§ 382 ods. 1 CMP), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 CMP) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 CMP) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).